

Anotace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva

Rozsudek ze dne 14. září 2021 ve věci č. 41643/19 – *Abdi proti Dánsku*

Senát druhé sekce Soudu rozhodl jednomyslně, že vyhoštění stěžovatele do země, s níž nemá prakticky žádné vazby, a současné uložení trvalého zákazu opětovného vstupu do země, v níž od dětství dlouhodobě legálně pobýval, nebylo za okolností daného případu přiměřené, a proto došlo k porušení práva stěžovatele na respektování soukromého života dle článku 8 Úmluvy.

I. Skutkové okolnosti

Stěžovatel je občanem Somálska. Do Dánska přicestoval v roce 1997 jako čtyřletý a od té doby zde legálně pobýval společně s rodiči a sourozenci. Rodinu v Somálsku nemá, zemi od odjezdu v roce 1997 nenavštívil, v somálštině ovládá pouze základní fráze. V roce 2018 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 2 let a 9 měsíců za nedovolené držení plně nabitě střelné zbraně na veřejném místě a za přechovávání omamných látek. Okresní soud nejprve rozhodl o podmíněném vyhoštění stěžovatele, které odložil o dva roky. Odvolací soud jeho rozhodnutí posléze změnil a uložil stěžovateli jak trest vyhoštění, tak trvalý zákaz opětovného vstupu do země. Žádost stěžovatele o umožnění odvolání proti příkazu k vyhoštění byla zamítnuta.

II. Odůvodnění rozhodnutí Soudu

K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY

Stěžovatel namítal, že vyhoštění do Somálska a uložení trvalého zákazu opětovného vstupu do Dánska bylo nepřiměřené, a tedy v rozporu s článkem 8 Úmluvy.

Soud úvodem připomněl, že obecné zásady vztahující se na případy vyhoštění usazeného cizince, který v hostitelské zemi ještě nezaložil vlastní rodinu, byly nedávno shrnuty v rozsudku *Munir Johana proti Dánsku* (č. 56803/18, rozsudek ze dne 12. ledna 2021, § 42–47). Jelikož stěžovatel námitku porušení práva na respektování rodinného života na vnitrostátní úrovni neuplatnil ani výslovně ani co do podstaty, posuzoval Soud věc výhradně z pohledu práva na respektování soukromého života.

V projednávané věci Soud potvrdil, že namítaný zásah byl v souladu se zákonem a sledoval legitimní cíl ochrany veřejného pořádku a předcházení zločinnosti (*Salem proti Dánsku*, č. 77036/11, rozsudek ze dne 1. prosince 2016, § 61). Vzhledem k tomu, že vyhoštění usazeného cizince, který v hostitelské zemi legálně strávil většinu svého dětství a dospívání musí být odůvodněno velmi vážnými důvody (viz *Maslov proti Rakousku*, č. 1638/03, rozsudek velkého senátu ze dne 23. června 2008, § 75), zabýval se Soud dále otázkou, zda vnitrostátní soudy své rozhodnutí o takové důvody opřely.

Vnitrostátní soudy přihlédly k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jakož i ke stěžovatelově kriminální minulosti. Soudy dále vzaly v potaz, že stěžovatel v Dánsku legálně pobýval přibližně dvacet let. Připustily, že vyhoštění s trvalým zákazem opětovného vstupu by pro stěžovatele bylo kvůli jeho vazbám na Dánsko zvláště obtížné, avšak s ohledem na jeho znalost somálského jazyka, kultury a zvyků jej neshledaly zcela nezpůsobilým k životu v zemi původu a dospěly k závěru, že uložený trest je přiměřený sledovanému cíli ochrany veřejného pořádku a předcházení zločinnosti.

Soud nezpochybnil, že stěžovatel představoval vzhledem k povaze zločinu, za který byl vyhoštěn, vážnou hrozbu pro veřejný pořádek (*Balogun proti Spojenému království*, č. 60286/09, rozsudek ze dne 10. dubna 2012, § 53). Poukázal však na to, že dřívější trestná činnost stěžovatele se (s výjimkou trestných činů jichž se dopustil jako mladistvý) omezovala pouze na dopravní a drogovou kriminalitu, vyhoštění mu dříve nehrozilo a nebylo mu uloženo ani podmíněně (*a contrario Keles proti Německu*, č. 32231/02, rozsudek ze dne 27. října 2005), stěžovatel v Dánsku legálně pobýval přibližně dvacet let, přičemž měl k zemi velmi silné vazby, naopak jeho vazby na Somálsko prakticky neexistovaly. Soud proto

uzavřel, že vyhoštění stěžovatele spojené s doživotním zákazem opětovného vstupu do země bylo nepřiměřené a článek 8 Úmluvy byl porušen (viz např. *Ezzouhdi proti Francii*, č. 47160/99, rozsudek ze dne 13. února 2001, § 53–54).